Мал. БЕ-ША

У цьому номері

★ *Про трьох директорів заводу та лужанську воду. (Стор. 2).*

★ *Дармоїди під кипарисами. (Стор. 4).*

★ *Ще раз про дерев'яних собакевичів. (Стор. 6—7).*

★ *Наслідувачі біблейського Мойсея. (Стор. 8).*

— Негайно приїжджай додому: нещастя! Нашому Льоці пропонують почати трудове життя!..

перець

№ 22 (441). РІК ВИДАННЯ XX

Ціна 1 крб.

КИЇВ. ЛИСТОПАД 1960

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

— Що ти робиш?!!
— Хочу хоч раз з'їсти повний раціон!

Ой, у Лузі!..

Дмитро Іванович Мигович — директор Лужанського заводу мінеральних вод.

Як директор такого заводу, він повинен дбати, щоб мінеральна вода, яку випускає завод на потребу хворим людям, була не тільки добре закоркована, а ще й добре прогазована.

Для цього потрібна вуглекислота. А з нею на заводі діла не дуже втішні: кислоту на автомашинах возять сюди аж із Львова та Києва.

Возять, звичайно, коли є що возити. Але часто, дуже часто буває так, що з далекої мандрівки машини повертаються ні з чим.

Так, наприклад, було недавно. Через відсутність вуглекислоти завод простояв більше місяця.

Та не кращі діла на заводі, коли її й щастить дістати: доставка вуглекислоти вскакує заводові в грубі тисячі.

Як же вибратися з цього складного становища?

На Лужанському заводі мінеральних вод багато-хто думав над цим питанням. А додумався — один. І тепер він ходить гоголем...

Це — не іронія, ні. Володимир Іванович Гоголь — раціоналізатор. Він винайшов спосіб, який дозволяє цілком відмовитися од привозної вуглекислоти.

Осінило його ще тоді, коли керував заводом т. Филимонов. В. І. Гоголь запропонував добувати вуглекислоту на місці з-під землі.

Це не було жартом. Володимир Іванович Гоголь запропонував скористатися з вуглекислого газу, що його містить у собі сама лужанська мінеральна вода у своєму природному стані, тобто під землею. Якщо герметизувати процес викачування води й не дати вивітритись з неї природному газові, то він разом з водою потрапить безпосередньо в пляшку.

— Утопія!!! — махнув рукою т. Филимонов.

Невдовзі на місце Филимонова прийшов новий директор — т. Желєзняк. Але й новий директор махав руками, як старий.

З того часу, як кажуть, утекло багато води, газованої привозною вуглекислотою, але Володимир Іванович Гоголь своєї ідеї не зрікся. Мало того, він сконструював спеціальний глибинний насос і в лютому 1959 року не на словах, а вже на ділі довів практичну цінність своєї пропозиції: за новою технологією було налито кілька тисяч пляшок мінеральної води без додаткового газування, і якість її визнали бездоганною.

На цей час у кишені раціоналізатора вже лежало авторське свідоцтво. А в третього директора заводу т. Миговича на столі лежало рішення Закарпатського обласного управління промпродтоварів: запровадити у виробництво пропозицію В. І. Гоголя.

— Переходимо на нову технологію! — рішуче заявив т. Мигович.

Здається, все пішло на краще.

Та ні, то тільки так здається!

Технічний керівник заводу т. Слободян, який вже й до того доклав чимало зусиль, щоб заживо поховати раціоналізаторську пропозицію, і цього разу поліз у пляшку «Лужанської». Він заявив, що вода, видобута з-під землі за новою технологією, втрачає свої смакові якості.

Люди, слухаючи цю нісенітницю, тільки посміхалися. Але директор заводу Дмитро Іванович Мигович разом з усіма сміятися не став. Не довго думаючи (а може, й зовсім не думаючи), він махнув на все рукою і наказав повернутися до старого методу газування води привозною вуглекислотою.

Тепер він сидить і жде тієї привозної кислоти.

Директор сидить, а завод стоїть. Бо газувати воду нічим. Здалека кислоти не шлють, а те, що лежить буквально під ногами, він власними ногами затоптав у землю.

М. КИСЕЛЬОВ, О. ДЕМЧЕНКО,
старші інженери Української республіканської ради Всесоюзного товариства винахідників і раціоналізаторів.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Ще є виродки, які никають попід готелями, полюючи на заморське ганчір'я...

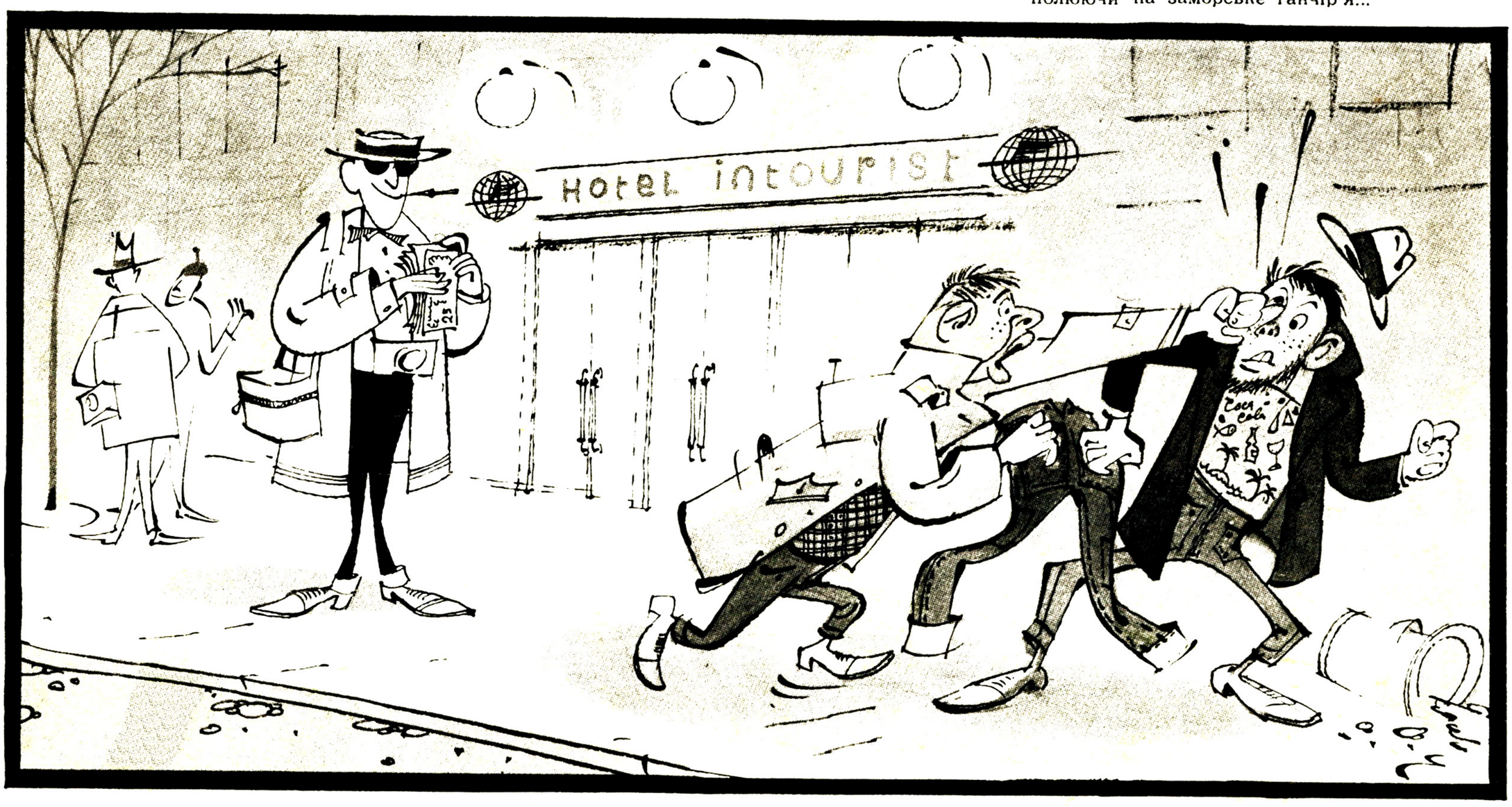

«Пани» — на двох одні штани.

До 125-річчя з дня народження

Марк Твен

ЛИСТ ДО РЕДАКЦІЇ

Цей лист не входив до жодного зібрання творів Марка Твена. Але характеристика американських «буднів», яку дав у ньому Марк Твен, не втратила актуальності і сьогодні.

Редакторові газети «Дейлі графік»
Нью-Йорк. 17 квітня 1873 р.

Вашу записку одержав. Якщо я Вас правильно зрозумів, Ви «від імені американського народу» просите у мене «прощального послання». Господи помилуй! Радість американського народу передчасна: я ще не поїхав. А коли навіть і поїду, то не назавжди.

Так, декому це здається сумним, я збираюсь поїхати за кордон не більше, як на півроку. Я обожнюю рух і ненавиджу нудьгу. Як тільки пролунає перший щебет пташок, як тільки повіє весняний вітерець і з'являться перші квіти, я вже з острахом думаю про літню меланхолію, я втрачаю спокій, я — весь наче на шпильках, мені хочеться втекти куди-небудь, де життя кипить. Та що Вам пояснювати, Ви, певне, й самі відчували це! Саме сьогодні я гостро відчув у повітрі ознаки застою і сказав собі: «Яке щастя, що я вже зафрахтував пароплав, котрий візьме на буксир мій хистский човник!» Адже що сьогодні в газетах? Прочитайте самі заголовки телеграфних повідомлень:

КОЛЬОРОВИЙ КОНГРЕСМЕН ПОТРАПИВ У БІДУ.

ВИРОК СУДУ — П'ЯТЬ РОКІВ ТЮРМИ.

ПАНІКА НА УОЛЛ-СТРІТІ.

ДВА КРИМІНАЛЬНІ ПРОЦЕСИ.

ЗААРЕШТОВАНИЙ ЗА ГРАБІЖ НА ВЕЛИКІЙ ДОРОЗІ.

НАПАД НА ІНКАСАТОРА ГАЗОВОЇ КОМПАНІЇ.

АРЕШТ СТРАЙКАРЯ, ЗВИНУВАЧЕНОГО В УБИВСТВІ.

ЖИТТЯ КОРОЛЯ, ПОРАНЕНОГО ВБИВЦЕЮ, В НЕБЕЗПЕЦІ.

ЛУЗІНЬЯНІ, ЖЕНОВБИВЦЯ, ЗАСУДЖЕНИЙ ДО ШИБЕНИЦІ.

ДВОХ, ЩО ЗАМАХУВАЛИСЯ НА ВБИВСТВО, ЗАСУДЖЕНО ДО СТРАТИ.

РОЗПАЛЮВАННЯ ВОРОЖНЕЧІ В БАПТИСТСЬКІЙ ПАРАФІЇ.

ЗАЛІЗНИЧНЕ ПОЛОТНО ЗМИТО ПОВІДДЮ.

ВБИВСТВО КУ-КЛУКС-КЛАНУ.

РОЗВАЛЕНА ТРУБА ПОХОВАЛА П'ЯТЬОХ ДІТЕЙ, ДВОЄ З НИХ УЖЕ ПОМЕРЛИ.

МОЛОДОКСЬКА РІЗНЯ.

СИН УБИВ БАТЬКА!

КРИВАВА БІЙКА В КЕНТУККІ.

ВОСЬМИРІЧНИЙ ВБИВЦЯ.

ЦВИНТАР РОЗМИТО І ДОМОВИНИ СПЛИВЛИ.

РІЗНЯ В ЛУЇЗІАНІ.

ПІДПАЛ ПРИМІЩЕННЯ СУДУ, НЕГРІВ ЗАСТРЕЛЕНО ПРИ СПРОБІ ВТЕКТИ.

БІЛЯ ТРЬОХСОТ ЧОЛОВІКА ЗГОРІЛО ЖИВЦЕМ!

МІСТО В СТАНІ ЗАГАЛЬНОГО ЗАКОЛОТУ.

ГРУПУ ШАХТАРІВ ОБЛОЖЕНО В ГОТЕЛІ.

З ІНДІАНАПОЛІСА ВИКЛИКАНО ВІЙСЬКА І ПОЛІЦІЮ.

ОЧІКУЮТЬ КРИВАВИХ ПОДІЙ.

СТРАШНА ІСТОРІЯ.

НЕГР-ГВАЛТІВНИК.

СТРАШНА ПОМСТА ЗА ВАЖКО ПОРАНЕНУ ЖІНКУ.

ЛЮДИНА ПРОБУЛА У ВОГНІ 24 ГОДИНИ І ПОРІЗАНА НА ДРІБНІ ШМАТКИ.

Всі ці «шапки» з Вашої газети за вчорашнє число і—слово честі—ця трафаретна низка телеграфних сенсацій видає себе за новини дня. «Ох, — подумав я, — так можна померти від нудьги. Невже заснула наша передова нація? І я повинен терпіти цю страшну нудьгу ще цілий місяць, перш ніж заживу справжнім життям у європейських столицях?!»

Проте, можливо, поки я буду у від'їзді, тут настане деяке пожвавлення...

...Знеможений від тиші, загального застою і глибокої летаргії, якою охоплена вся країна,

Відданий Вам
Семюель Клеменс (Марк ТВЕН).

НОТАТКИ ПРО ПОЛІТИКУ, АФОРИЗМИ

Рік тому я був доброчесною людиною. А тепер, коли я зіткнувся з нью-йоркськими звичаями, у мене залишилося не більше совісті, ніж у мільйонера.

Банкір — це людина, яка в хорошу погоду позичає вам парасольку, а в дощ забирає її назад.

Якою високою моральністю не відзначалася б людина при вселенні у Білий Дім, пробувши свій строк на посту президента, вона покидає його з душею чорною, як сажа.

Американські жінки бачать, як їхні батьки, чоловіки і брати тупо відсиджуються дома, дозволяють різним покидькам влаштовувати передвиборні з'їзди і висувати кандидатів на державні пости із свого власного мерзенного середовища, а потім покірно віддають голоси за цих кандидатів.

Наші жінки живуть у країні, де немає кінця законам, але непомітно навіть початку втілення їх в життя.

Характерна риса американців — брутальність. Ми — нація нечемних. Щодо цього, то ми просунулись далеко вперед, чи назад, чи вбік усіх інших націй, як первісних, так і цивілізованих.

Нас називають нацією винахідників, але інші нації теж відомі своїми винаходами.

Нас називають нацією хвастунів, але ж іншим націям теж властиво хвастатись. Ще кажуть, що ми енергійна нація, але існують нації енергійніші за нас. Тільки по нечемності, невихованості, брутальності ми посідаємо перше місце в світі, коли не враховувати пекла, про яке точних відомостей поки що немає.

Весь християнський світ — це воєнний табір. У деяких країнах бідняки доведені вже до голоду гігантською гонкою озброєнь, яку проводять їхні уряди, щоб захистити себе від інших християнських держав, а за одним прибрати до рук перший-ліпший клаптик території, залишеної без відповідного нагляду слабішим сусідом.

СПОГАДИ ПРО МАРКА ТВЕНА

Знайомий набір слів

Вільям Пеллоу в нещодавно опублікованій біографії Марка Твена розповідає:

Одного разу після церковної служби Твен підійшов до самовпевненого молодого священика і сказав йому:

— Містер Доан, мені дуже сподобалася ваша проповідь. Я зрадів їй, як старій знайомій. У мене дома є книга, в якій записані всі слова, сказані вами, всі до єдиного.

— Цього не може бути! — обурився священик.

— Запевняю вас...

— В такому разі я хотів би подивитися на цю книгу. Надішліть мені її.

Другого дня Твен надіслав священикові словник.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

Дніпропетровська взуттєва фабрика № 9 випускає недоброякісні жіночі туфлі.

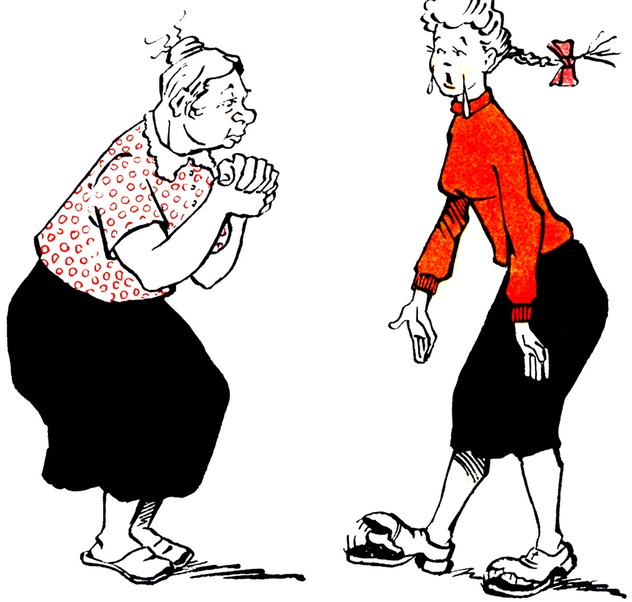

— Гриць мені, моя мати, черевички купив...

КОЛИСКОВА

ЯКУ СПІВАЄ МАТИ, ДОВЕДЕНА СИНОМ-ДАРМОЇДОМ ДО ВІДЧАЮ

Скоро буде вже полудне,
Спи, моє малятко трудне,
Немовля двадцятирічне...
Горенько моє ти вічне.

Спи, моя дитинко мила,
Бо ти ніжки натомила,
Танцювала до знемоги...
Щоб тобі відсохли ноги.

Спи, моє дитя кохане,
Бо як вечір знов настане,
Знову ти підеш на танці...
Щоб ти не вернувся вранці.

Буду гроші заробляти,
Щоб ти мав за що гуляти
І горілочку тягнути...
А щоб ти напився отрути...

Спи, синусю, баю, баю,
Білі ручки оглядаю,
Що беруть лиш чарку мило...
Щоб тобі їх покрутило.

Спи, мій любий, спи, мій сину,
Я від щастя відпочину,
Бо від нього дітись ніде...
Спи, проклятий дармоїде!

Спи, синочку, після труду,
Спи, а я молитись буду
За твоє здоров'я кволе...
А щоб ти не встав ніколи.

Я тебе малим любила
І за тебе все робила,
Хоч було не раз нам туго...
Де ж ти взявся, ледащюгу?

Дмитро ПАВЛИЧКО.

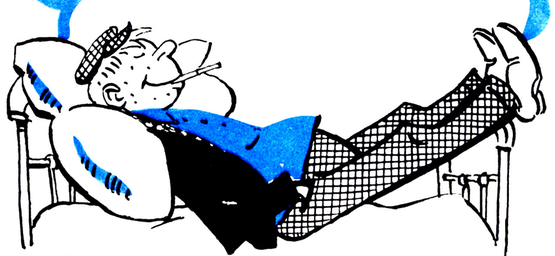

АСІКА. Мед. Вдихнеш пахощі — і губи злипаються. Солодкий мед!

Дід Явтух сидить навпочіпки біля вулика і цупкою очеретиною вправно душить бджіл.

— Що то ви робите, діду? Хіба вам бджіл не жаль? Та ще таких здорових...

— Таких ні. Трутнів душу. Бачите, які повиростали на чужій праці, трикляті! Ось ще один... Товстий і аж чорний, дармоїд анахтемський... Отак тобі! Отак! Пожив на дурничку і досить..

Ця розмова з дідом Явтухом згадалася нам недавно в Криму — сповненому меду та сонця.

Ялтинська набережна. Під лавах від порту і аж до ресторану «Прибій» роями сидять відпочиваючі. На повні груди вдихають вони цілюще повітря. Тут і робітники, і колгоспники, і службовці.

А поміж ними — як і на отій дідовій пасіці — трутні снують, байдики б'ють, пиху показують, збирають витрішки і чужий медок жеруть та ще й кривляться, коли не перший сорт їм попадається.

Ось вихилясом поміж людей п'яно чвалає довготелесий блондин. Він дуже браво поглядає в бік фарбованих ротів і коротких спідниць. Це молодий, але вже повністю сформований нероба Валентин Кушніренко, безнадійний п'янниця і дуже надійний утриманець своєї старенької матері.

— Ну, Валентине, — питають його у міліції, — коли ти кинеш пити і станеш до роботи?

— Н-не знаю, — мимрить двадцятирічний лобуряка. — Немає у мене сили з горілкою боротися. Допоміг би хто...

А ось трохи старші за віком і з більшим досвідом у шліфуванні набережної плентаються Ткачов та Єгіазаров. Ці на весь південний берег прославили себе модним ганчір'ям. Аж чайки жахаються, забачивши цих нарядженних дармоїдів.

Крім трутнів-дармоїдів, швендяють тут і гави-дармоїдки. Цих хлібом не годуй, а дай їм спочатку коньяку з шампанським.

І гави щедрих прикаркують. Кого завгодно, аби «монєта».

Ось вони, ці розбещені дармоїдки, на знімках красуються. Це — Валерія Варивода-Хмельовська (1), Алла Баскакова-Колягіна (2) та Людмила Болотова (3), відомі в Ялті шукачки легкої поживи. Ніде вони не працюють і не збираються трудом хліб заробляти. Це їх у перервах між відсидками за дрібні крадіжки можна бачити на набережній та в ресторанах у компаніях стиляг та п'яничок.

В'ються біля ялтинського вулика й інші, ласі на дармовий мед. Це оси-домовласниці.

А трутнеловки слабкувати...

Тільки-но зійдеш з автобуса на автостанції, на тебе відразу накидається юрба тіточок-здирниць.

Накидаються і заманюють:

— Зупиняйтеся у нас. У нас — найкраще. І недорого — 30 карбованців за день.

Найспритніше цапають приїжджих власниці осінніх гнізд-пансіонатів Аленіна (Ленінградська, 2) та Пропонуло (Садова, 4). По десятку бранців водять вони з спекулятивної біржі додому, і кожного дня шелестять нові сотні прибутків у їхніх кишенях. Власниця домашнього пансіонату Аленіна на дурні гроші обставила кімнати, як номери «люкс», а Пропонуло не без успіху конкурує по прибутках з ялтинськими готелями.

В Євпаторії, по вул. Горького, 12, на повну потужність працює домашній пансіонат Губанової. Ця за кімнати-портсигари лупить по 850—900 карбованців щомісяця.

Слабкувати трутнеловки на Кримському узбережжі. Тож і розкошують зажерливі трутні.

Довгий час директором будинку відпочинку «Нижній Кастрополь» трудився М. А. Естрін. І якось так воно сталось, що в Курортному управлінні не догледіли, як він з лялечки на трутня виріс.

Маючи добрячу квартиру в Ялті, цей трутень-комбінатор загарбав для свого посімейства весь колишній 6-й корпус з павільйоном, де раніше відпочивало 20 чоловік. А щоб рідня не нудьгувала, Естрін подарував ще одне приміщення своєму дружкові Бліндеру з Одеси. Той негайно привіз 6 чол. родичів, і почалося у дармоїдів райське життя.

Знахабнілі паразити обставили свої гнізда м'якими меблями, жерли і пили за рахунок держави та ще й піаніно до себе затягли, щоб прискорювати травлення музикою. Дійшло до того, що вірні дружки Естріна — Бліндер та Рабинович відкрили в будинку відпочинку приватну торгівлю державними приміщеннями і здирали з відпочиваючих по 10 крб. за день перебування в сараях.

Тепер цих ловкачів-хижаків схопили за крила. Схопили, та ніяк не наважаться ті крила під корінь обрізати.

У річних звітах ялтинських санаторіїв про те, скільки там відпочивало робітників, службовців, колгоспників, інвалідів війни та праці, студентів, пенсіонерів і т. д., є скромна графа — «прочіє».

Оці «прочіє» ніде не працюють, нічим не хворіють, а в останню графу звітів пролазять густенько. Це — дармоїди, трутні.

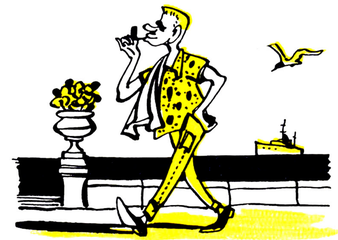

З такими паличкою, за методом діда Явтуха, не навоюєш.

Треба, мабуть, проти паразитів ширшим фронтом виступати.

— Подвійні трутнеловки треба ставити, — говорять робітники-електрики Іван Гордійович Лунянченко з Севастополя та Петро Прокопович Якименко з Сімферополя. — Не лише в Криму, куди трутні з усіх кінців летять, а й на місцях вильоту. Отоді двері до кримських здравниць повужчають, а дармоїдів на півдні порідшає!

Золоті слова. Ну, а що з покровителями дармоїдів робити? З отими, що нероб у свої закапелки тягнуть? Їм треба від щирого серця з усієї сили коліном дяку воздавати. Найзручніше — ззаду.

І так — скрізь. Всією громадою.

К. ЛЕМЕШЕВ.

м. Ялта.

Народна усмішка

РАДІСТЬ І ГОРЕ...

Зустрілися якось дві куми.

— Як живете, кумо Маріє, як здоров'я?

— Та нічого, бог милував.

— Щось ваше лице так і сяє, наче ви сто тисяч виграли.

— Та я таки справді щаслива. Оце їду від доньки, то й досі з лиця радісну посмішку зігнати не можу.

— Чула, чула, що ви доньку заміж оддали. Як же вона там живе з чоловіком?

— Ой, кумо, скажу вам, так ви не повірите! Чисті тобі голуб'ята! Оце жила в них два тижні, надивилась на їхнє життя, то така мене радість охопила, що й передати не можу. Що вже за чоловік моїй Оленці попався, то чисте золото! Розумієте, по-перше, зразу ж після шлюбу заборонив їй працювати! Каже: свою сім'ю я якось сам забезпечу. По-друге, найняв хатню робітницю, щоб Оленка собі руки не псувала. А як уже нюхає її, то і розказати важко: ранком схоплюється з ліжка, біжить на кухню, варить каву і несе їй прямо в постіль. Потім подає книжку, цілує з десять разів, наказує до обіду не вставати, а сам їде на роботу. З роботи біжить, заскочить у гастроном, накупить різних пундиків і мерщій додому, до Оленки. Сам частує її, кормить та цілує. Подивилась я на їхнє життя, та й сказала собі — тепер я спокійно і вмирати можу!

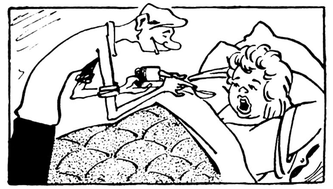

— Ну, а син же ваш як живе? Давно в нього були?

— Ех, кумо, не кажіть мені за сина! Була в них щось місяців три тому, та сказала собі — ноги моєї там більше не буде! Бачити його, дурня, не можу! А невісточку бог послав, і згадувати гидко! Ви ж розумієте: не встигли одружитись, як вона, ледащо, зразу ж кинула роботу. Каже — чоловік повинен свою сім'ю сам забезпечити! А подивилась я на їхнє життя — та це ж сором і гріх: лежить вона цілісінький день в ліжку, а він, дурень, схоплюється на зорі, біжить на базар, купує молоко, варить каву і подає їй просто в постіль. Вона посніда, поспинить йому щоку та й далі книжку читає. Плюнула я спересердя, та й поїхала геть. От вже не поталанило синові з жінкою, так не поталанило...

Повідомив М. В. НЕЧИТАЙЛО з с. Малий Кучурів, Заставнівського району, Чернівецької області.

СПРИТНІ МАКУЛАТУРНИКИ

Довго думали на Тростянецькій РТС, куди дівати застарілі довідники, цінники та всякі інші непотрібні збірники. Викидати — шкода, як-не-як — книги, а користі від них ніякої.

І от знайшли вихід. Приїжджають люди до РТС з колгоспів по автошини та запасні частини, а на РТС їм тичуть у руки «Довідник № 9 укрупнених показників вартості будов та споруд лісової, паперової, деревообробної та лісохімічної промисловості».

— Навіщо нам той довідник, коли в нас ні лісової, ні паперової промисловості немає? — відмахуються колгоспні механізатори.

— Тоді беріть «Довідник № 33 укрупнених показників вартості будов та споруд торговельних підприємств».

— Та у нас же, крім сільмагу та буфету, інших торговельних підприємств теж немає... Та й досить нам цих довідників. Ви ж нам уже дали до запчастин два примірники «Законодавчих і відомчих актів по сільському господарству» в трьох томах, а що з ними робити, не знаємо, бо більша частина цих законів і постанов уже втратила силу.

— То візьміть оцей збірник про «Содорегенераційні цехи сульфатоцелюлозних заводів». Або ось: «Про громадські вбиральні на 14 очок для колгоспних ринків».

— Та одв'яжіться ви од нас з цими книжками! Дайте нам автошини і запчастини — нас робота жде.

— Ах так, значить не хочете книжок брати?! То ні запчастин, ні автошин для вас немає. Прощавайте!

Отакі-то спритні макулатурники завелися на Тростянецькій РТС. За всякий непотріб готові з колгоспної каси гроші виривати.

С. СИЗАРЄВ.
бухгалтер колгоспу «Червоний прапор».
Сумська область

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Знову вчителька скаржилася, що ти куриш у школі. Тобі що — ліньки у двір вийти?!

ВЛУЧНИЙ ДОКІР

У районі на бюро
Голові було-було
За надої, за пшеницю,
Що — п'яниця на п'яниці.

Він в контору вихром мчав,
Захлинаючись кричав:
— В кабінет п'яниць зберу,
Аж до поту проберу!

І промовив дід Тарас:
— Так добра не жди від вас,
Криком горло хоч порви,—
Беруть приклад з голови.

Фросина КАРПЕНКО.

с. Хороше, Петропавлівського району, Дніпропетровської області.

КРОХОБОРИ

— Який же ти, Панасе, хам!
Колись підвіз тебе в машині —
Ти обіцяв мені сто грам,
Та не купив їх і понині.

— Хватило совісті, згадав,— Сказав Панас, надувши щоки. — Тобі я в бані мила дав, Та й то мовчу уже два роки!..

Д. ЗАЛІЗНЯК.

с. Комишня, Полтавської області.

Продовжуємо розмову про дерев'яних собакевичів

Як я обставився

Я вивчаю теорію сучасного меблювання

Можете, друзі, мене привітати: переселився і я в нову хату. В хорошім районі, в новому будинку одержав квартиру, — ну просто картинка!

І так мені весело, добре було, що зразу на вірші мене потягло.

А далі пішла звичайна буденна проза.

До нової хати не хотілося старі меблі пхати. І вирішив я обставитись по-новому.

У такому делікатному ділі, як вибір нових меблів, обов'язково треба радитись з дружиною. Інакше можна дров нарубати. А тут, як на гріх, Перчиха моя поїхала до сестри в гості. Мала ось-ось повернутися, але на мене напала така нетерплячка, що вирішив я сам, на свій страх і риск, меблювати квартиру.

Отут і обступили мене думки: які меблі купувати, як їх розставляти, щоб було і гарно, й зручно, і не дуже дорого. Радився з жінками-сусідками, але так до істини і не докопався. Одна радила так, друга — інак. Недарма колись казали: скільки баб — стільки й рад...

І згадав я, що в кожному ділі найкращий друг і порадник — книга. Дістав я книжку про те, як треба кімнати обставляти, щоб було і гарно, і затишно, і не старомодно. Ну й книжка, скажу я вам! Що сторінка — то й нова картинка. А на картинках — меблі на різні смаки, на різні фасони. Тут тобі і однокімнатні, і двокімнатні набори, і секційні, і щитові меблі, набори для кухні і для дитячої кімнати. І все це для малометражних квартир, саме те, що мені треба.

Перехід від теорії до тахти, яку важко в хату втягти

Схопив я ту книжку і подався до найближчої меблевої крамниці. Показую продавцеві картинку — отакі мені меблі, будь ласка!

Подивився продавець, скривився, як середа на п'ятницю, та й каже:

— У нас таких не буває.

— А де ж їх шукати? — питаю.

— Там і шукайте, де їх малювали.

— Може, до інших магазинів заглянути?

— Не раджу й ноги бити. Там те ж саме, що і в нас...

— А що ж у вас є?

— О, — вигукнув продавець, — вибір у нас великий! Ви тахту шукаєте? Прошу, ось красуня виробництва київської артілі «Проммебель». Один лише матрац із шести подушок складається. Дома як розвернете, ахнете — панорама! Я б вам тут розвернув, так місця мало, магазин малий. Це вам не якась там тонконога секційна, що ото у вашій книзі намальована. І коштує всього-навсього тисячу вісімсот п'ятнадцять карбованців.

І так солодко гемонський продавець співав, так свій товар розписував, що я й незчувся, як заплатив гроші, як тахту витягли на машину і привезли до мого дому.

Опам'ятався я тільки тоді, коли хлопці-вантажники почали тахту в двері проштовхувати. Як не мостилися, як не хитрували, — не лізе окаянна.

— Вихід один, — кажуть хлопці, — треба одвірки рубати.

Взявся я за сокиру, поплював у долоні, аж бачу — стоїть старенька бабуся перед дверима, хреститься і голосить.

— Чого ви, бабо, плачете?.— питаю.

— Та як же, — каже, — не плакати?.. У людей радість, новосілля, а ти труну у хату тягнеш...

Тут мені як розвиднилося: подивився я збоку на ту тахту — правду каже баба, точнісінько домовина.

— Хлопці! — кричу. — Назад, до крамниці!

Приїхали до крамниці, а продавець подивився, знову скривився і каже:

— Так я й знав... Не тахта, а бумеранг якийсь. Ніяк її не сплавиш, все назад повертається. Щоб вона згоріла з усіма своїми подушками! Ну що ж... Зробимо як завжди: тахту назад приймаємо, гроші не повертаємо. Беріть на цю суму щось інше.

— А що у вас інше? — питаю.

Я купую «ліру» і шукаю гармонії

Тут знову продавець ожив, очі його натхненно запалали і взяв він мене в товарооборот.

Півгодини співав та виспівував, і незчувся я знову, як цілу гору меблів накупив: тахту «ліра», зроблену Київським деревообробним комбінатом, сервант Нижанковицької меблевої фабрики, односпальне ліжко Львівського меблевого комбінату та ще й диван чотириполичний.

Ой, попогріли чуби хлопці-вантажники, доки всі мої покупки в хату запхнули!

А мене ж нетерплячка розбирає; як-то воно в хаті стане, який інтер'єр вийде, чи буде повна гармонія... Почав я меблі з кутка в куток перетягати. Сорочка до спини прилипла, в горлі пересохло. А гармонії нема, сумбур замість музики виходить.

Окупувала «ліра» півкімнати, і хоч ти караул кричи, нічого коло неї не притулиш. Диван «лірі» заважає, а «ліра» диванові. Мирив їх, мирив, упав на «ліру» і заснув.

Чому я став купцем першої гільдії

...І сниться мені, що я вже — не я, не Перець, а купець першої гільдії Сисой Титич Обдиралов, і стряслося зі мною велике лихо: дружина моя Фелисата Євлампіївна підсунула мені свиняку — утекла з барабанщиком лейб-гвардії гусарського його імператорської величності полку...

Прокинувся я серед ночі і вже до самого ранку не склепив очей. Тьху ти, напасть! І присниться ж така нісенітниця!..

Наступного вечора зайшов до мене мій новий сусіда, бадьорий дідусь-пенсіонер, недавній кур'єр Київського раднаргоспу.

— Чув я, що ви новими меблями обставилися, дозвольте полюбуватися.

— Будь ласка, — кажу.

Оглянув старий кімнату, похитав головою і мугикнув: «М-да!» І так вимовив це «м-да», що у мене по спині мурашки забігали.

Побалакали ми про се, про те. А сон з голови не виходить. Я й питаю діда:

— Пилипе Івановичу, ви бувала людина, скажіть, щоб це могло значити, що мені такий сон приснився?

І розказую йому про купчиху, про барабанщика.

Посміхнувся у вус Пилип Іванович.

— А на чому ти спав? — питає.

— На оцій «лірі».

— То чого ж тоді дивуєшся? Яке ліжко, такі й сни. Хіба ж ти не знаєш, що саме на таких ложах любили почивати після трудів неправедних купці ще до війни з Наполеоном. Ти глянь на неї збоку. Важка, незграбна... З однієї такої тахти можна меблів наробити для цілої кімнати. А яка строката! Розмальована плямами, наче на ній спілі помідори почавили... Все розраховано на міщанський смак. Придивись, як вона зроблена. Ти колись писав про дерев'яних собакевичів, витесаних сокирою. Оце ж він і є, той собакевич. Тепер з тилу заглянь: сіра мішковина, цвіла фанера, цвяхи стирчать в усі боки. Сором дивитися...

Сиджу я перед дідом і червонію, як школяр, який урока не вивчив. Справді, як же це я так сплохував? Сам же з цими клятими собакевичами все життя воюю. І — на тобі!

А дід уже на диван пальцем тиче.

— А оце страхопудло — теж міщанська радість. Спинка до стелі, чотири полички для слоників, а щоб з місця зсунути, треба живого слона запрягати. Ще в 1956 році, будучи кур'єром, носив я туди-сюди рішення, щоб ці «ліри» й дивани було знято з виробництва. І ось, як бачиш, Перче, я вже на пенсії, а вони й досі «в строю».

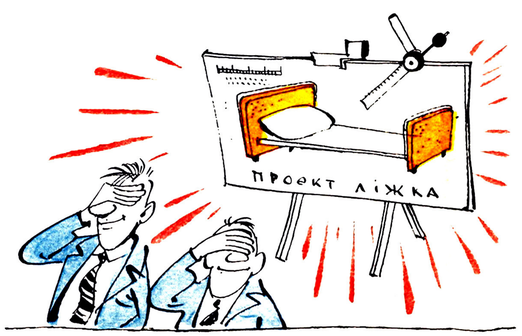

— Так що ж, — перебив я балакучого діда, — по-вашому виходить, що у нас нових меблів не роблять. Не вірю. Адже наші конструктори меблів навіть на всесоюзній виставці в Черьомушках були відзначені, їхні зразки там дуже хвалили.

На Пилипа Івановича ці слова подіяли, як бензин — на вогонь.

— Що конструктори! Вони багато хорошого напроектували. А от виробничники... Робити зразки на виставку — це для них як попереду танцювати. Такі зразки відчубучують, що самі дивуються. А коли до масового виробництва доходить, — тут у них дуже часто не витанцьовується.

І тиць пальцем на мій сервант:

— Ось тобі маєш, модель нова, нібито й сучасна. А як зроблена? Більше корито меншим накрито — весь тобі новий стиль. А ціна така, що одним духом і не вимовиш — тисяча триста п'ятдесят карбованців!

Або ось оце ліжко, на якому ти сидиш. Теж нібито нова конструкція, зайвих прикрас немає, але яке убозтво! Взяли звичайний дерев'яний матрац, прибили до нього чотири курячі ніжки, притулили сякі-такі спинки, от тобі й ліжко. А міг би ти, Перче, відпочивати на гарному зручному ліжкові з чудесними спинками, оздобленими під горіх, а то й під карельську березу...

Сумна повість про спинки, розказана колишнім кур'єром, нині пенсіонером Пилипом Івановичем

«Років чотири тому директор Київського заводу «Більшовик» т. Кузнецов М. А. запалився чудесною ідеєю.

— Дайте мені, — вигукнув він, — гарну поліровану спинку, і я випущу десятки тисяч нікельованих ліжок!

У Держплані і в раднаргоспі директора на радощах ледве в обіймах не задавили. Сам це бачив.

— Голубчику ти наш, соколику! Підтримуємо твою ініціативу, дамо тобі спинки, як картинки...

І заходилися у раднаргоспі радитися та засідати, довго думали-гадали і доручили Білицькому деревообробному комбінатові робити спинки з пресованої стружки.

Минуло чимало часу. Привіз ДОК на завод зразки. Взяли один зразок, стукнули пальцем разок, а він і розсипався. От тобі й карельська береза!

Тим часом і директор Кузнецов охолов до власної ідеї, і в раднаргоспі про неї забули. Вийшло так, що всі разом до тієї спинки повернулися спинами...

От тому і доведеться тобі, Перче, спати на убогому ліжкові, як казали колись, «казьонного образца».

Як це прикро, Перче! Скільки я за останні роки своєї служби переносив паперів про необхідність випускати нові меблі! Цілі пуди! А от діло — ні туди, ні сюди...».

І так розхвилювався бідний Пилип Іванович, що я йому мусив накапати валідолу на шматочок цукру і провів старенького до дверей його квартири.

Розділ найкоротший і найстрашніший

Рано-вранці приїхала моя дорога Перчиха... Що я мав за свій «сюрприз», скільки набрався лиха, не буду розказувати. Хай це лишиться нашою сімейною тайною.

Як через фурнітуру пропали гарнітури

Чудесна машина вертольот! Не раз ставав він мені у пригоді, до нього вдався я і цього разу.

Лечу і мріями себе тішу. — Ну, думаю, не знайшов меблів хороших у Києві, то знайду на Закарпатті!

Незчувся, як і Уж-ріка заблискотіла піді мною.

І ось я на Ужгородському фанерно-меблевому комбінаті.

— Низенький вам уклін, Дмитре Івановичу! — привітався до директора Плоскини. — Як ся маєте, як поживаєте? — потиснув руку головному інженерові Григорію Григоровичу Андрусяку. — Виручайте, кажу, заганяла мене моя Перчиха, життя від неї немає. Хорошу квартиру одержав, а малогабаритних меблів не знайду.

А вони мені:

— Про гарнітури мовчи, Перче!.. Хіба от фурнітуру — гайки, кронштейни, важелі... Скільки хочеш відпустимо, хоч повнісінький вертольот набирай!

І розповіли, як через оту бісову фурнітуру пропали у них гарнітури.

А трапилося це ось як.

Наказом по Станіславському раднаргоспу зобов'язано було Ужгородський фанерно-меблевий комбінат з комплекту малогабаритних меблів для двокімнатної квартири випускати книжкову полицю-секретер. Сімсот отих «полиць» мусили вони відбахкати в цьому році.

— А відбахкали — пшик! — скаржиться директор. — І все через оту фурнітуру. Ні в раднаргоспі, ні в тресті не знали, звідки взяти її.

А час іде, а план по асортименту не виконується... А керуючий трестом «Закарпатліс» т. Грунянський натискує. І тільки десь влітку Жовтневий райпромкомбінат м. Харкова за вказівкою свого раднаргоспу простяг-таки нам руку помочі, дав згоду виготовляти меблевому фурнітуру серії К 58-108.

Не встигли ми, як ото кажуть, рукава засукавши, за діло взятися, аж у серпні бах — постанова раднаргоспу за № 310, а в ній чорним по білому написано: «Набір меблів для двокімнатних квартир нового типу «К 58-108», представлений підприємствами тресту «Закарпатліс», не рекомендувати в масове виробництво»...

Роздивилися, видать, яка та книжкова полиця малогабаритна: три метри завдовжки та близько двох заввишки — отакий її габарит!..

— Отже, добре, що припинили її випускати! — вигукнув я.

— Добре то воно добре, але... Адже Жовтневий промкомбінат Харкова, зваживши на наші слізні благання, почав-таки виробляти фурнітуру серії «К 58-108»... Так що доведеться їм грошики той... Не мало, не багато — по 990 карбованчиків за кожен комплект. А замовили ми їх, комплектів тих, більше тисячі... Так що виручай, Перче! Бери фурнітуру... гаєчки, кронштейни, важелі і інше... В твоєму господарстві знадобиться, адже тобі доводиться часто гаєчки декому підкручувати...

— Е ні, — кажу, — дякую... За такі «меблі» мене Перчиха із дому геть вижене...

Та швидше — у вертольот.

Гарнітур-стиляга

Аж на Львівщині приземлився. Чув я, нібито на Львівщині виготовляють набори малогабаритних меблів для двокімнатних квартир. І що б ви думали — правда! Гарнітурів тих на Львівському меблевому комбінаті — хоч греблю гати. Тільки ж...

— Купуйте ліпше не цілий комплект, а окремо — ліжко чи стіл, — порадили мені.

— Чому?

— Самі дивіться...

Подивився я на той гарнітур і в очах зарябіло.

Справа в тому, що гарнітур № 101 виготовляють кілька фабрик Львівського меблевого комбінату. А головний інженер комбінату т. Черняков, розкомплектувавши гарнітур, жодній з фабрик не дав ні еталону, ні зразка фурніровки, ні тону пофарбування. От і почали виготовляти кожен по-своєму. А оскільки на колір і смак товариш не всяк, то й вийшло, як ото у байці Крилова:

«Та як ушкварили — ой, лишенько моє!
Хто в ліс, мовляв, а хто по дрова!».

Друга фабрика робить з буку, а третя — з берези. Одна фарбує в світлий тон, а інша кваціює в темний-претемний... Окремо ліжко чи столик ще так-сяк можуть існувати, а в комплекті... боронь, боже! Недарма ж отакий набір самі робітники назвали «гарнітур-стиляга».

Так ні з чим я й до Києва повернувся.

Зроблене сокирою продається з молотка!

Дорогі товариші керівники-мебльовики з Київського раднаргоспу!

Любі керівники Львівського раднаргоспу!

На вас єдина надія... Це ж під вашим керівництвом робляться допотопні «ліри» і нікудишні серванти.

Купіть у мене оптом всі мої нові меблі, за півціни віддам! Бо як не знайдеться покупця, горе мені буде. Може вийти сон у руку: моя Перчиха вчинить зі мною так, як вчинила зі своїм чоловіком ота купчиха, що мені снилася.

І весь гріх ляже на вашу душу!

Розповідь Перця записали
П. ГЛАЗОВИЙ,
І. ЗОЛОТАРЕВСЬКИЙ,
М. БІЛЕЦЬКИЙ.

perec·ua.

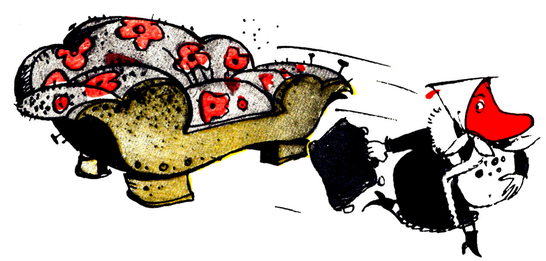

Мал. К. ЗАРУБИ

— А мені казали, що ти в тюрмі.
— Що ти! Мене взяли на поруки.

РИЮТЬ ТА Й РИЮТЬ...

На станції Родинська, Донецької залізниці, уже, мабуть, всю землю перерили.

Риють та й риють...

— Чого на отій станції так часто землю риють? — ви запитаєте.

Та чого ж!.. Оце одержать проекта по автоматизації станції, беруть кайла, ломи, лопати й починають рити рівчаки для кабеля.

Укладуть кабель, тоді — тпру! Спиніться! Проект неправильний. Треба його переробляти.

Викопують кабель і ждуть другого проекту.

Одержали нового проекта, мерщій хапають лопати, кайла і ломи. Знову починають землю рити.

Вирили рівчака, поклали кабель — тю! Спиняйтесь! Витягайте назад кабель! І цей проект невірний!

І отак вісім раз то заривають кабель, то відривають.

Шість років риють, розривають, а все через оті гемонські проекти.

Переробляють і переробляють...

До відома: проекти робив і переробляв «Дніпроділпрошахт».

Роботи по устаткуванню апаратури проводив трест «Червоноармійськшахтобуд».

Будівництво очолював головний інженер Пула Віктор Савич.

Оці будівельні організації хай і дадуть відповідь: чого вони хороших людей примушують даремно рити донецьку землю?

●

З ТОЧКИ НА ТОЧКУ

У селі Дашава, у крамниці Стрийської райспоживспілки (Львівська область) продавцем працювала Ваків А.

Працювала і ціну на ячну крупу набивала... Не додивилася без окулярів.

На етикетці написано: кілограм ячної крупи один карбованець сімдесят копійок, а Ваків лупила по три карбованці за кілограм.

Викрили махінації продавщиці, зняли її з роботи.

А голова райспоживспілки тов. Швець узяв і направив Ваків продавщицею у другу крамницю, у село Олексичі направив.

Мовляв — хапай, але на п'ятки поглядай!

Щоб не возсмерділи ріки

Псувати воду в ріках почали не вчора. Здається, першим на цьому поприщі відзначився ще біблейський Мойсей. Він побився об заклад з єгипетськими жерцями, що наробить «чудес», і такого наробив, що й згадувати гидко. Всі чудеса були спрямовані проти санітарії. Там, дивись, мух напустить, там якоїсь комашні. Але найгірше дісталось рікам. Домігся клятий Мойсей того, що, як каже біблія, «возсмерділи ріки». Не знаємо, чи в біблейські часи не знали, що таке штраф, чи як там було, але оте «возсмердіння рік» зійшло Мойсеєві з рук.

Тепер не ті часи. За «возсмердіння рік» по голівці не гладять. Там доганою відмітять, там фейлетоном, там, дивись, штрафом.

От хоча б директор Погребищенського цукрового заводу (на Вінниччині) Врона та головний інженер цього ж заводу Жуковський. Взяли та й випустили у величезний (75 *га*) ставок Погребищенського рибгоспу брудні стічні води і потруїли рибу. Так їх що — по голівці гладити?..

Або бригадир колгоспу ім. Жданова, Комишнянського району на Полтавщині, Тронь взяв та й наказав мочити коноплі у річці Хорол.

Замочив коноплі, а разом з коноплями і свою репутацію, бо хто скаже добре слово про людину, яка запаскудила річку і рибу потруїла?

Про таких людей доводиться у фейлетонах слова говорити. І, на превеликий жаль, так частенько, що, може, дехто й відмахнеться:

— Не допоможуть отим возсмердителям рік фейлетони! Їм це як об стіну горохом.

Ба, ні! Допоможуть! Бо є ж таки совість у людей.

Ось перед нами лист директора Жданівського (Сталінська область) металургійного заводу ім. Ілліча т. Шаламова. Того самого, що його критикував Перець у фейлетоні «Не плюй у криницю».

Згоден товариш Шаламов з критикою і вже чимало зробив для того, щоб не бруднити річку Кальміус. Вже й цехи заводу переведені на природний газ, і півмільйона карбованців асигновано на закінчення будівництва головного колектора і відстійника для промстоків, і 8,5 мільйона карбованців відпущено на будівництво золошлаконакопичувача. Словом, пішло діло.

«Але ж, — пише тов. Шаламов, — хай не я один. Хай і інші директори заводів за діло беруться, тоді буде діло!»

І ми з ним згодні. Буде діло! Тільки тоді, як усі будуть працювати так, як поет писав: «Ми з цього кінця, ви з того кінця». Ми з верхів'я річки, а ви з гирла за очистку її візьмемось. І буде діло. І потече вода чиста, свіжа, прохолодна.

Б. МИКОЛЕНКО.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

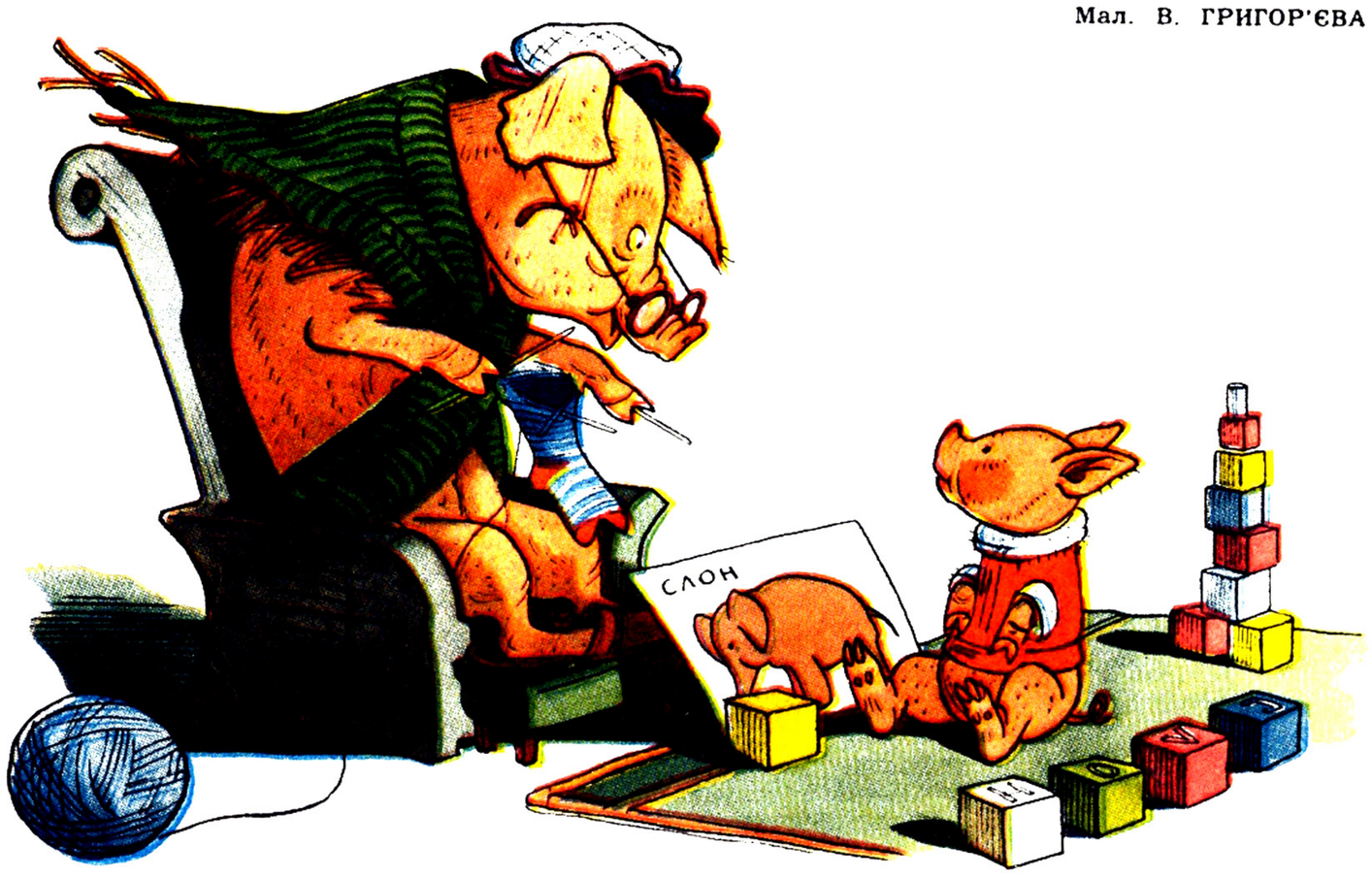

— Бабусю, що таке слон?
— Це свиня, відгодована Ярославом Чижем.

Мал. Л. КАПЛАНА

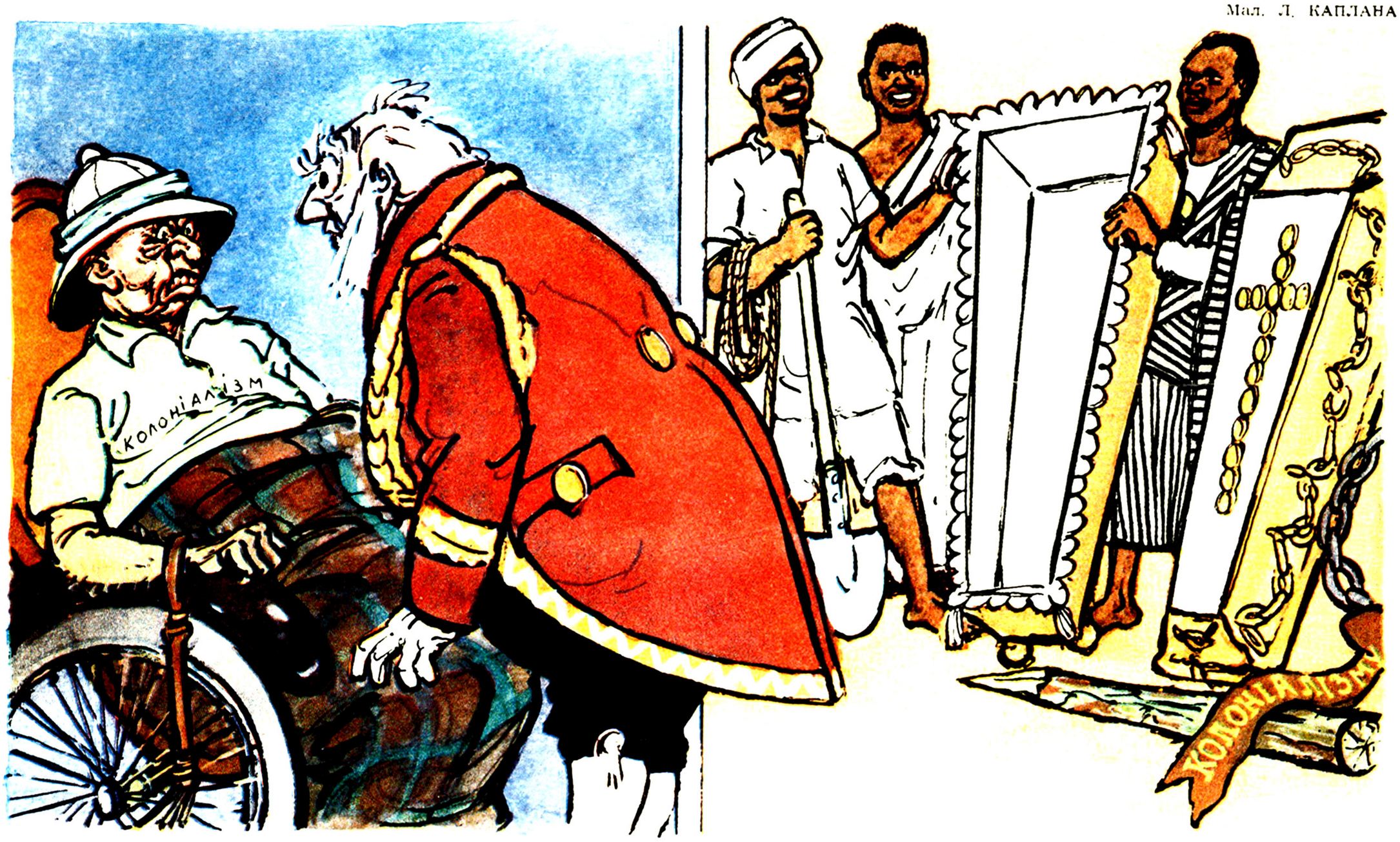

— Сер, до вас прийшли...

МОРАЛЬ ПРО МОРАЛЬ

(БУВАЛЬЩИНА)

Недавно один лобуряка
Напився до зелених чортів,
Кривлявся, як блазень, варнякав
І дівчину вдарить хотів.

Але комсомолець прохідник
Із бовдура вибив дурман:
Огрів його так, що негідник
Пробив головою паркан.

За це комсомольцеві згодом
Догану вліпив райком:
— Людини живої шкода...
— Вчи словом! Не вчи кулаком!

Довгенько, уткнувшись в газету,
Дзвінким голосочком, як сталь,
Читав секретар комітету
Нудненьку мораль про мораль.

Та ось секретар той суворий,
З засідання пізно йдучи,
Зустрів під пивною, на горе,
Того лобуряку вночі.

За гудзика взяв він п'яницю
І, дивлячись просто в лице,
Сказав: — Випивать не годиться,
Адже аморально це!

П'янюга лайнувся грубо,
Повільно заніс кулак
І дав моралістові в зуби,
Що той полетів у рівчак.

Гірка це була наука,
Зате секретар зрозумів:
Коли перед вами свинюка,
Не тратьте красивих слів!

Аркадій РИВЛІН.
Переклав з російської
П. ГЛАЗОВИЙ.

БУВАЮТЬ ЦІКАВІ ЗУСТРІЧІ...

Цікаві зустрічі відбуваються інколи на залізниці...

На станції Біла Церква важкий пульманівський вагон № 1406665 зустрів звичайного товарного чотириколісного.

— Куди, пульмане, чимчикуєш? — гукнув чотириколісний.

— Нікуди! — відповів пульман. — Прибув на місце призначення.

— А що привіз?

— Огірки. Чудесні консервовані огірочки. Таращанський засол! А ти, малий, що везеш?

— Теж огірочки, — сказав чотириколісний. — І теж консервовані. Не гірші за твої таращанські. Наш Білоцерківський плодоконсервний завод та наші районний і міський харчокомбінати, знаєш, як їх консервують? Пальчики оближеш?

— Слухай, малий, — раптом насторожився пульман. — Якщо у вас так добре консервують огірки, то навіщо мене з такими ж консервованими огірками пригнали сюди?

— Хтозна...

— А куди ж ти везеш свої огірки? — зацікавився пульман.

— На станцію Рокитне для Таращанської райспоживспілки. Так у накладній написано.

Пульман мало не зіскочив з рейок.

— Що ж це таке? — сердито клацнув він буферами. — Виходить, що ми з тобою дурну роботу робимо. Я везу консервовані огірки з Таращі на Білу Церкву, а ти з Білої Церкви на Таращу?!

— Виходить, що так...

— А за чиєю головою нашим колесам нема спокою?

На це запитання ні великий, ні малий вагони нічого відповісти не змогли.

Може, за них відповість заготуправління Київської облспоживспілки?

Ф. МОНАСТИРСЬКИЙ.
Київська область.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Пентагонна система.

Фруже ПЕРЧЕ!

Наближаються звітно-виборні збори колгоспу «Ленінський шлях», а в членів правління у душі холоне. Не думай, що ми погано господарювали або чимсь зловживали. Ні! Господарюємо пристойно: підвищили врожайність, більше, ніж раніше, продали державі молока і м'яса. Але на звітних зборах колгоспники неодмінно запитають нас:

— Доки ми будемо очима світити?!

Збудували ми електростанцію. І стовпи закопали. А почепити на них нема чого. І стоять стовпи голі, немов на посміховисько. Не день, не два отак стоять, а вже три роки!

На наших фермах тисячі голів худоби, а поряємось біля неї з ліхтарями.

Зверталися ми до районних і обласних організацій, щоб допомогли нам роздобути проводи, — марні зусилля.

Просимо тебе, Перче, удар там куди слід по прямому проводу, щоб нам дали потрібні матеріали.

В. ЛИПА,
заступник голови колгоспу.

с. Яхнівці,
Волочиського району,
Хмельницької області.

Допоможи нам, будь ласка, розгадати одну виробничу таємницю. Чули ми, що капрон — дуже практичний синтетичний матеріал. І не тільки чули, а й самі не раз переконувалися, які міцні вироби виходять з того капрону. Одного тільки ми не розуміємо: чому той капрон стає такий нетривкий, коли в Харкові з нього зроблять жіночі панчохи. Скільки ми не купували панчіх Харківської панчішної фабрики, більше двох днів не носили — рвуться, наче павутиння.

Спеціальним ярличком, доданим до панчіх, харківська фабрика попереджає споживачів, що її увільнено від бракеражу. І ми на власному гіркому досвіді переконалися в цьому.

А чи не здається тобі, Перче, що фабрику увільнили не тільки від бракеражу, але й од відповідальності за брак?!

ЖІНКИ-ПОЛТАВКИ
(11 підписів).

м. Полтава.

У місті Лозовій, на Авіловській стороні горить вогнище культури — клуб залізничників. Десять тисяч люду гріє воно своїм огнем. Не будемо нарікати, вогнище чималеньке, і палає непогано. Та не про це мова. Біда в тому, що до того клубу ні в яку погоду не підступиш... Коли сухо, можна поламати ноги в глибокому котловані, а в дощ — в грязюці можна потонути.

У міськраді це питання неодноразово, як кажуть, підіймали, але люди, як і раніше, біля клубу падають. Голова міськради т. Шевченко ось уже чотири роки обіцяє впорядкувати підходи й під'їзди до клубу, та все забуває.

Нагадай йому, Перче, хоч ти про це, бо що ж то за культурне вогнище, коли біля нього й погріти душу як слід не можна.

Г. КОТ,
депутат міськради.
Г. ПАСІЧНИКОВ,
член пенсійної ради.
Харківська область.

Ти, певне, й не знаєш, яка-то сила таїться в руці т. Добробога — завідуючого Драбівським райшляхвідділом. І не так у руці, як в його авторучці. Ось послухай. Допоміг т. Добробог нашому колгоспові ім. XXI з'їзду КПРС бульдозером. За ті кілька годин роботи бульдозер перекинув з одного місця на інше 150 кубометрів грунту. Коли ж настав час розплати, т. Добробог власноручно, а ще точніше — власною авторучкою дописав на рахункові одного нуля. Той нуль перетворив 150 кубометрів грунту на 1500 і допоміг завідуючому райшляхвідділом викачати з колгоспної каси суму в десять раз більшу тієї, яку належало заплатити за роботу бульдозера.

— Ми з усіх так беремо, — пояснив т. Добробог.

Як тобі, Перче, подобається цей беручкий товариш?

П. ПЕТРЕНКО,
секретар колгоспної парторганізації.
Черкаська область.

ПЕРЧАНСЬКИЙ КАЛЕНДАР

ЯК ТОВАРИШ ФЕНЬ В ІСТОРІЮ ПОТРАПИВ

Недавно у Збаражі, на Тернопільщині, в одній школі розповідав учитель учням про славне минуле нашого народу, про гетьмана Богдана Хмельницького і сказав, між іншим:

— Коли Богданові козаки Збаражську фортецю брали, то коней своїх у нашому ставку напували.

— У якому? Де той ставок? — загули діти.

І вчитель історії зітхнув:

— Нема ставка... Тільки мокре місце лишилося.

Справді, секретар Збаразького райкому партії т. Фень, старим і малим на диво, розпорядився спустити воду з чудового тридцятигектарного ставка, бо, мовляв, як піде злива, — греблю однаково знесе...

Була краса-прохолода, був ставок, були риба і мальок, і все — тільки зашумілo.

Трапилося це 8 червня 1960 року.

Оце якраз та дата, за яку збаразьким недругам природи слід доброго духу дати!

ДЕ НАЙБІЛЬША ЗАЛІЗНА ГОРА? — запитує читач з Костянтинівки Сталінської області.

ВІДПОВІДАЄМО: У Сталінській області, у м. Дружківці на Торецькому машинобудівному заводі.

Там звалили на купу конструкції, вартістю 722 тисячі крб. Стоїть гора висока вже сьомий рік.

Траплялися покупці на той метал, але завод його не продав.

Як видно, начальник будуправління № 6 тресту «Донмашбуд» т. Карпов і директор заводу т. Купріянов експериментують: хочуть встановити, за скільки років іржа ту залізну гору з'їсть.

НА ЯКОМУ ЗАВОДІ НАЙХИТРІШИЙ ДИРЕКТОР? — запитує читач Д. Бородавка з Нехворощі на Полтавщині.

ВІДПОВІДАЄМО: На цегельному заводі у м. Кобеляках (Полтавщина). Прізвище його Самійленко. Він такий хист має, що гроші бере, а цегли не дає. Понад три роки тому Канавська 8-річна школа переказала заводові гроші, а цегли й досі не може одержати. Оце надійшле Самійленко школі листівку: «Приїжджайте за цеглою». Приженуть люди машину, а він: «Е, треба було вчора приїхати». З тим і повертаються.

Та хай не забуває т. Самійленко, що часом можна самого себе перехитрити.

НОВИНИ СПОРТУ

МОТО-КОБИЛЬНІ ЗМАГАННЯ відбулися у селі Гоголеве на Полтавщині. Змагалися двоє спортсменів (обидва були «на взводі») — заготувач ССТ Панас Воронянський та тесляр Андрій Брижак. У звичайного воза вони запрягли кобилу, а ззаду до того воза прив'язали тросом мотоцикла. Змагання — хто кого перетягне — закінчились уничию: на радість кобилі трос перервався, мотоцикліст трахнув лобом об дерев'яний паркан і трошки протверезився.

КОЗЯЧІ ГОНКИ ЗА ЛІДЕРОМ проводилися теж на Полтавщині, у Машівському районі. Лідером був голова колгоспу ім. Кірова автомобіліст Микола Штрикуль. Якось він упіймав у шкоді козу, прив'язав її до автомобіля і приволік у село півбокалуплену. Цей буйний автомобіліст любить змагатися в бігові також з гусьми й індиками колгоспників і завжди перемагає: його довгошиї суперники часто потрапляють під колеса і «доходять», не дійшовши до фінішу.

ПЕРЕСУНУВСЯ СИДЯЧИ НА 600 КІЛОМЕТРІВ начальник Козлівського райвідділу культури Тернопільської області т. Мельник. Кінопересувкою він махнув аж в Ужгород, щоб подивитися футбольний матч між ужгородським «Спартаком» і тернопільським «Авангардом». «Медалей» в районі йому за це поки що не навішали.

КАМ'ЯНИЙ ГОСПОДАР

Як механізувати підприємство?

Не кожен може відповісти на це складне запитання. А от т. Веслер — будь-ласка! — і розкаже, і навіть покаже. Покаже, з якою солідністю він, керуючий трестом «Буднерудпром» Вінницького раднаргоспу, механізував Жежелівський гранітний кар'єр.

Насамперед він кинув туди потужну пилораму для розпилювання граніту. Між іншим, ця подія сталася ще в 1958 р. І відтоді пилорама стоїть на кар'єрі в густих бур'янах і потихеньку іржавіє.

Чому стоїть? Чому іржавіє?

А тому, що т. Веслер забув про одну сущу дрібницю — про кошти на монтаж пилорами. Забув виділити їх в 1958 році. Випустив з пам'яті і коли складав план капіталовкладень на рік 1959. А як настав 1960 рік, то згадав, що й цього разу прогавив ту сущу дрібницю.

Та то — нічого. Хоч пилорама і не пиляє граніту, зате своїми величними масивними формами прикрашає кар'єр.

А щоб картина була ще привабливішою, т. Веслер з місця в кар'єр занарядив у Жежелів ще й дві щебенедробарки. І теж, звичайно, на їх монтаж не асигнував і шеляга. І вони теж тепер стоять на кар'єрі без діла. Не іржавіють, правда (не встигли ще), але стоять без руху.

Зате сам т. Веслер у русі: він добре дбає, клопоче, механізує! Збирається, кажуть, ощасливити Жежелівський кар'єр ще однією потужною пилорамою. Чи буде вона пиляти граніт — невідомо, а що за її допомогою можна буде людям пил в очі пускати і про механізацію скрізь розглагольствувати, — це вже достеменно відомо.

Ф. СОБКОВ,
працівник райгазети.

Комсомольський район
на Вінниччині.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ З с. Бережниці (Дубровицький р-н) Перцеві написали про лісника Бережницького лісництва Кондратенка А. І., його дружину — голову Бережницької сільради Кондратенко О. І. та секретаря цієї сільради Пишиніну З. Т., які зловживали своїм службовим становищем.

Прокуратура Ровенської області перевірила факти і повідомила редакцію, що всі вони цілком ствердились.

Бюро Дубровицького райкому партії виключило Кондратенка А. І. з партії, а його дружині Кондратенко О. І. оголосило сувору догану.

Крім того, за розбазарювання лісоматеріалів Кондратенка А. І. притягнуто до карної відповідальності. А Кондратенко О. І. та Пишиніну З. Т. знято з посад.

★ У листі до редакції повідомлялося про те, що директор Дніпропетровського легкового таксомоторного парку Якубов Д. І. та головний бухгалтер цього парку Хаустов Ф. М. розкрадають державні гроші, вимагають з шоферів хабарі.

Справу Якубова та Хаустова розглядав народний суд 4 дільниці Кіровського району м. Дніпропетровська і засудило кожного до одного року позбавлення волі. Міська прокуратура не погодилася з таким м'яким вироком й опротестувала його перед обласним судом.

★ Пайовики ССТ селища Лопатень поскаржилися Перцеві на завідуючу місцевої крамниці Саричеву, яка завищувала ціни на товари.

Прокурор Цуманського району (Волинська область) т. Торяник повідомив редакцію, що за порушення правил радянської торгівлі Саричеву з роботи знято.

★ Редакцію повідомили про те, що керівники Пнівненської лікарні (Камінь-Каширський район на Волині) зловживали своїм службовим становищем, розтратили державні гроші.

При перевірці факти ствердились. Головного лікаря лікарні Монюха В. Д., завгоспа Багнюка та бухгалтера Пугача В. С. з роботи знято. Завдані ними збитки відшкодовано за їхній рахунок.

БУДИНОК ПЛЮЄТЬСЯ...

Ах, скільки було радості у новоселів, які заселяли новозбудований будинок під номером 27 на бульварі Дружби народів. Спорудили його в новому районі столиці. Там і простори неозорі, там і повітря чисте, одним словом, радості було аж через вінця...

Та ось прийшло красне літечко, і померкла радість... Пішли рясні дощі, потекла по стінах вода, бо будівельники забули поставити водостічні жолоби і ринви. Після дощів щедро пригріло сонце, потекли зверху ручаї розтопленої смоли. Діти, які гралися під стінами, розлетілися в усі боки, лементуючи:

— Мамо! Наш будинок смолою плюється!

Довелося матерям братися за ножиці та стригти пишні косиці у своїх доньок, бо тільки так можна було позбутися наслідків смоляного дощу.

Так тривало все літо. Сонце все дужче пригрівало, смола текла й текла. Зрештою, з неї утворився навколо будинку вал. Не дім, а крі-пость. Спробуй — пройди: приклеїшся, як муха до липучки!

Та хіба ж такі оказії трапилися лише біля будинку № 27? Трест «Хрещатикбуд» звів над автострадою чимало нових будинків. І всі вони однаковісінькі.

Варто було послухати розмову жителів з будівельниками, щоб уявити собі, що й до чого.

Збуджені люди оточили начальника будівельного управління № 5 «Хрещатикбуду» т. Тарасенка і головного інженера т. Ляшенка.

— Коли на наші голови перестане смола текти?

— Можу сказати точно — після першого морозу.

— А чому у вікнах нема кватирок? Задихаємось...

— На нема й суду нема.

— Чому не поставили жолобів і ринв. Нас заливає!

— Не передбачили, то й не поставили...

Щоб не чути подібних нарікань, десятою дорогою обходять Тарасенко і Ляшенко ті будинки, які вони збудували. Зате спритні майстри на всі руки вертяться тут з ранку й до вечора.

— Можу кватирку вставити, — каже один.— Дешево візьму, одну «бамажку».

— Можу воду від ваших голів відвести, — обіцяє другий. — Складайтеся колективно. Всього п'ять «бамажок».

А кожна «бамажка» — то сто карбованців!

От тільки з розтопленою смолою, яка текла з дахів, майстри на всі руки не змогли упоратись. Вони, як і будівельники, радили ждати заморозків.

Діждалися люди холоду та й думають: а наступного літа що буде? Знову смола на голову?!

Гр. ГРИМИЧ.

Вінегрет з перцем

Мал. Л. БОЙКА

— Ну й темінь!.. Не бачиш, що крадеш — лантух борошна чи нічного сторожа.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Найшла коса на камінь...

Мал. Ю. ЧМЕЛЬОВА

Пиво й раки.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

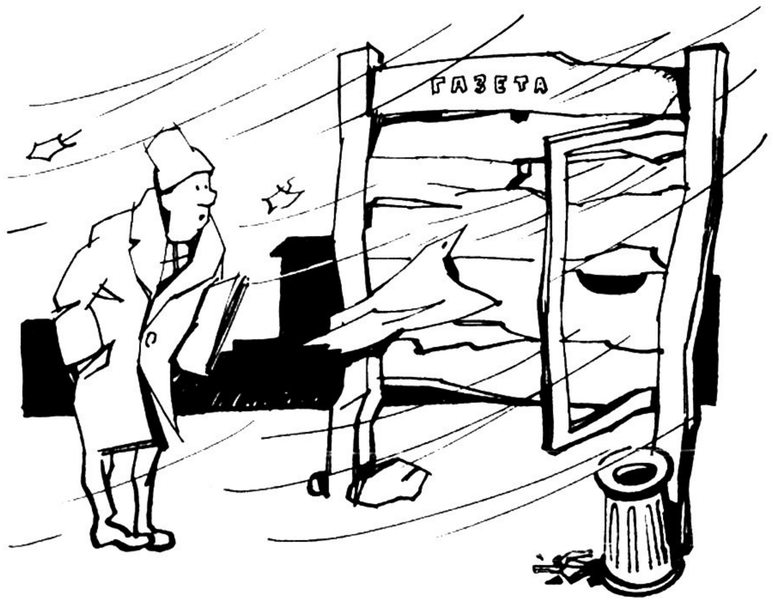

ВІТРИна.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

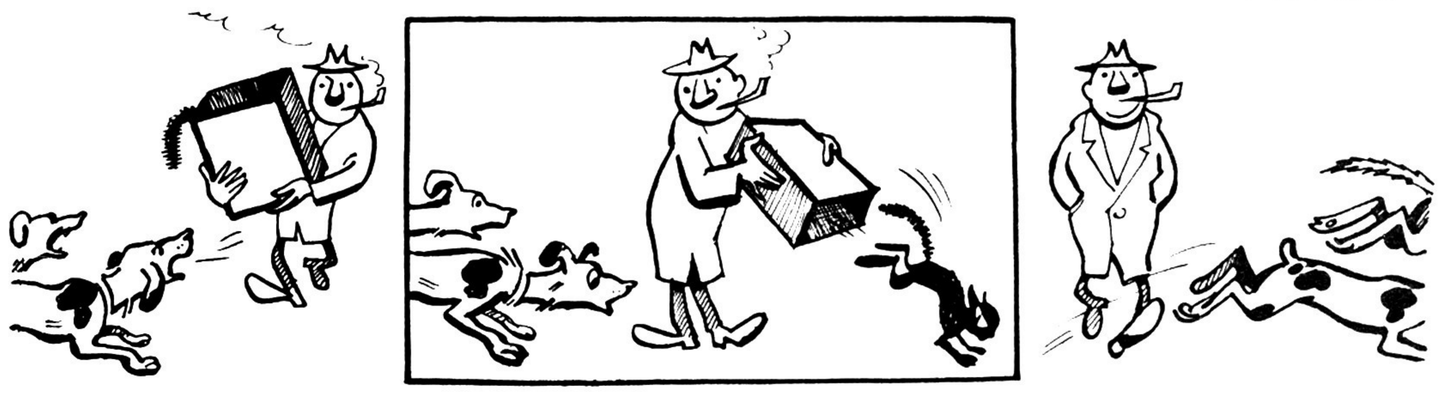

Без слів.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: П. ГЛАЗОВИЙ (заст. редактора), **О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.**

Видавництво «Радянська Україна». Адреса редакції: **Київ, вул. Леніна, 19.** Тел. 4-35-82, 4-73-94, 4-41-83. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 22 (441) (на украинском языке). Підписано до друку 5.XI. 1960 р. Папір 70×108¹/₈=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 23844. Друкарня видавництва «Радянська Україна», Київ, вул. Анрі Барбюса, 51/2. Зам. 6570. Тираж 250 000 прим.

perec-ua.

perec-ua.

Відсканував Іван Толокньов, опрацював Олег Леськів

http://perec-ua. livejornal.com

І МІЖ ЛЮДЕЙ ТАКЕ БУВАЄ...

Мал. В. ГЛИВЕНКА

РЯТУЙТЕ!.. МІЛІЦІЯ!!!